

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 510: “Khởi Tín Luận” Nói: Do Không Biết Một Pháp Giới, Bất Giác Dấy Niệm Mà Có Vô Minh, Bền Thành Chúng Sanh (Phần Hạ)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 044)

Chuyển ngữ: Tịch Minh



【”Khởi Tín Luận” nói: Do không biết một pháp giới, bất giác dấy niệm mà có vô minh, bền thành chúng sanh.】

Học Phật, cương lĩnh quan trọng trong hạnh môn của Bồ Tát, cũng chính là dạy cho chúng ta làm thế nào để sống, làm thế nào để làm việc, làm thế nào để đối nhân xử thế; chỉ dạy cho chúng ta chính là Lục Độ, Thập Nguyện, đây là tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc. Đặc biệt là Thập Nguyện của Phổ Hiền vô cùng hữu hiệu, hiệu quả còn thù thắng hơn cả Lục Độ. Vì sao vậy? Trực tiếp hiển thị công đức của tự tánh; nói cách khác, trực tiếp dùng tánh đức để tu. Trong cửa Phật thường nói “Xứng tánh khởi tu, toàn tu tức tánh”, đó là Thập Nguyện của Phổ Hiền, dạy chúng ta phải nhất thiết cung kính, nhất thiết cung kính là tánh đức. Trừ bỏ cái gì? Trừ bỏ nghiệp chướng cống cao ngã mạn, đó là căn bệnh lớn của tự tánh. Nghiệp chướng, nghiệp chướng ở đâu? Cống cao ngã mạn là nghiệp chướng, tham sân si là nghiệp chướng, vọng tưởng phân biệt chấp trước là nghiệp chướng. Trong các nghiệp chướng phải trừ bỏ cái nặng nhất trước, nặng nhất chính là cống cao ngã mạn. Vì sao vậy? Bởi vì cống cao ngã mạn chướng ngại thiện pháp, không thể thân cận người thiện, không thể thân cận thiện pháp, vậy thì xong rồi. Cho nên đem điều này đặt lên hàng đầu, dạy quý vị phải lễ kính chư Phật.

Chư Phật, chư Phật mà pháp môn Phổ Hiền trong kinh “Hoa Nghiêm” nói đến, ý nghĩa đó không giống nhau, đó là nói đến mười phương ba đời chư Phật. Phật quá khứ, chúng ta thấy trong kinh “Vạn Phật Danh”, thấy trong kinh “Tam Thiên Phật Danh”, là Phật quá khứ; Phật hiện tại, Phật vị lai. Phật vị lai là ai? Tất cả mọi chúng sanh đều là Phật vị lai. Tất cả chúng sanh này, chúng sanh cũng mang nghĩa rộng, chúng sanh không chỉ đơn thuần là động vật, mà thực

vật, khoáng vật đều là chúng sanh. Nghĩa gốc của hai chữ “chúng sanh” là chúng duyên hòa hợp mà sanh ra, bất kỳ một pháp nào cũng đều là chúng duyên hòa hợp mà sanh, cho nên gọi là chúng sanh. Tất cả chúng sanh đều là Phật, vậy chúng ta thử hỏi, bàn ghế có phải là Phật không? Là Phật. Lư hương chân đèn đều là Phật, không có một vật nào mà chẳng phải là Phật. Trên kinh Đại thừa bảo với chúng ta, đối với chúng sanh hữu tình (ngày nay chúng ta gọi là động vật), thì chúng ta gọi đó là Phật tánh, chính là tự tánh của chúng ta, gọi là Phật tánh; thực vật, khoáng vật, chúng ta đổi một chữ, gọi chúng là pháp tánh. Thế nhưng phải biết rằng, Phật tánh cùng với pháp tánh là một tánh chứ không phải hai tánh, cho nên trong kinh “Hoa Nghiêm” mới nói: “Tình dữ vô tình, đồng viên chủng trí” (Hữu tình và vô tình, cùng viên mãn chủng trí), đồng viên chủng trí chính là thành Phật. Khi nào quý vị thành Phật? Quý vị nhìn thấy khắp đại địa tất cả mọi chúng sanh hữu tình và vô tình thấy đều thành Phật rồi, thì quý vị liền thành Phật. Nếu như ngày nay quý vị học Phật khá lắm, thế nhưng nhìn người này không vừa mắt, nhìn người kia tôi lại không vui, thì quý vị chẳng có hy vọng thành Phật. Không những không có hy vọng thành Phật, nói cho quý vị biết, ngay cả hy vọng vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng không có, bởi vì con người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, tâm địa thanh tịnh, bình đẳng, từ bi. Nếu như quý vị nhìn người không vừa mắt kia, họ niệm Phật cũng vãng sanh rồi, quý vị cũng vãng sanh rồi, đến nơi đó, “sao anh cũng đến đây vậy?”, hai người các vị muốn đánh nhau một trận, làm gì có cái đạo lý này! Trong tâm chỉ có một chút dấu vết chấp trước này, phải biết rằng không thể vãng sanh, điều này đối với chúng ta quan hệ quá lớn rồi. Cho nên người khác nhìn chúng ta không vừa mắt thì chẳng sao cả, chúng ta tuyệt đối ngàn vạn lần không được, phải biết rằng chúng ta có cái niệm này thì không thể vãng sanh. Họ có những ý niệm này, họ có muốn vãng sanh hay không chúng ta không biết, nếu như họ thật sự muốn vãng sanh, thì không thể có ý niệm này, điều này không thể không biết.

Đây là có vô minh nên mới biến thành chúng sanh, có vô minh mới sanh phiền não, phiền não trần trọc ngày càng nghiêm trọng, thế là ngày càng đọa lạc, sự việc này nhất định phải rõ ràng, phải minh bạch. Chỉ cần không thoát khỏi luân hồi, quả báo của quý vị nhất định là ngày càng đi xuống, quý vị không thể tốt được đâu. Quý vị đừng cho rằng làm người cũng khá lắm, đời sau vẫn có thể được thân người, đời sau vẫn muốn làm người; tuy quý vị có ý niệm này, nhưng làm người có điều kiện của làm người, quý vị đã hội đủ chưa? Phật bảo

với chúng ta trên kinh, được thân người phải giữ năm giới, quý vị thử nghĩ xem, năm giới của quý vị giữ được như thế nào rồi? Có thể đạt được tám mươi điểm không? Nếu năm giới của quý vị có thể đạt tám mươi điểm, quý vị đời sau có thể được thân người. Giới tướng của năm giới rất vi tế. Không sát sanh, “tôi không có giết người”; vậy có giết động vật nhỏ không? Quý vị có thể giữ được hoàn toàn trong sạch không? Có làm được không? Không trộm cắp lại càng khó hơn, muốn chiếm chút tiện nghi của người khác liền là trộm cắp rồi. Trộm cắp nói trong kinh Phật rất hay, gọi là “bất dữ thủ” (không cho mà lấy). Chỉ cần là vật có chủ, người ta chưa đồng ý, quý vị lấy đi chính là trộm cắp, vô cùng vi tế, rất khó thọ trì. Rất nhiều người trên thói quen thông thường, họ không biết không giác, họ cho rằng đó là rất bình thường, họ không biết họ đã phạm giới trộm cắp. Những người làm kinh doanh, rất nhiều đồng tu học Phật đã thọ giới, chạy đến tìm tôi, họ nói: “Pháp sư, chúng con phạm giới vọng ngữ lại phạm giới trộm cắp”. Tôi hỏi: “Quý vị phạm thế nào?”. Họ nói: “Con không lừa người, không trốn thuế, thì con không thể kiếm tiền, việc làm ăn kinh doanh của con liền không làm được nữa, vậy phải làm sao đây?”. Mọi người các vị thử nghĩ xem phải làm sao? Đương nhiên tốt nhất là chuyển nghề, đừng đi làm việc này nữa. Thế nhưng có lúc không còn cách nào, không chuyển được, vốn liếng đã đổ vào rồi thì không thay đổi được, không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Chúng tôi ở Đài Loan có một đồng tu, làm công việc kinh doanh đó không hề tốt, làm món gà rán Texas, chi nhánh của ông ấy có hơn hai mươi tiệm, kiếm được rất nhiều tiền, nguồn vốn đầu tư vào quá lớn rồi. Về sau học Phật, đã biết rồi, sám hối, thế nhưng việc kinh doanh không có cách nào thu đẹp, từ trong lợi nhuận liền trích ra một phần để hoằng pháp lợi sanh, chuyên môn đi làm việc thiện, như vậy cũng tạm được rồi. Có cách nào địch lại được nghiệp lực chăng? Rất khó nói, rất không dễ dàng. Dù sao cũng coi như là giác ngộ, quay đầu rồi, tuy chưa thể quay đầu triệt để, có thể thấy sự việc này không hề dễ.

Năm giới muốn giữ được viên mãn rất khó, được thân người, đời sau lại được thân người không dễ dàng. Quý vị tu phước, tu được một chút phước, nếu như không được thân người, thì phước báo vẫn có. Có người đến súc sanh đạo hưởng phước, có người đến ngạ quỷ đạo hưởng phước. Địa ngục đạo là không có phước để hưởng, nơi đó là hoàn toàn chịu tội. Súc sanh đạo hưởng phước chúng ta nhìn thấy quá nhiều rồi, những thú cưng do người nước ngoài nuôi, bảo bối! Đó thật sự là chủ của một gia đình, không có người nào mà không cung phụng nó, không hầu hạ nó, nó có phước báo, do kiếp trước tu được. Chủ nhân

trong nhà đều là nô tài của nó, đều là người ở của nó, đều phải hầu hạ nó, nó hưởng loại phước báo này. Hưởng phước báo trong cõi ngạ quỷ, giống như Thổ Địa Công, Thành Hoàng gia, mừng một, ngày rằm đều có rất nhiều người bái lạy, đi cúng tế các vị ấy, ở trong quỷ đạo hưởng phước, là làm những chuyện này. Tu phước mà chấp tướng, tương lai liền sẽ hưởng loại phước báo này. Những đạo lý này, những sự thật này, duy chỉ có Phật ở trong kinh điển giảng được thấu triệt, chúng ta không thể không tin tưởng, không thể không tiếp nhận, bằng không bản thân nhất định phải chịu thiệt thòi. Cũng nói rõ với chúng ta rằng lục đạo không thể ở, nếu ở tại nơi này, đời sau không có được thân người, thì chính là ngạ quỷ, súc sanh; nếu tạo tội nghiệp nặng hơn một chút nữa, liền đọa địa ngục. Ba đường ác đi vào thì rất dễ dàng, nhưng ra thì quá khó! Cho nên ở trong lục đạo, Phật nói không sai, chồi lên hụp xuống. Ở trong lục đạo, đâu là quê hương của quý vị? Ba đường ác là quê hương của quý vị. Quý vị đến ba đường thiện là đi ra du lịch, thời gian rất ngắn, lập tức liền phải quay về thôi. Quý vị xem “Kinh Địa Tạng” liền biết, Địa Tạng Bồ Tát thật không dễ dàng độ được một chúng sanh đến nhân đạo, ở nhân đạo chưa được mấy ngày thì họ lại quay về mất rồi. Nhân gian một tháng là một ngày của ngạ quỷ đạo, nhân gian một năm là mười hai ngày của ngạ quỷ đạo. Đến trong nhân đạo rồi, sống được khoảng năm mười, sáu mươi năm, chết rồi lại quay về đó; ở ngạ quỷ đạo chưa được mấy ngày, vừa mới nhìn thấy anh đi, sao anh lại trở về rồi? Chính là cái đáng vẽ này. Cho nên không thoát khỏi luân hồi, ba đường ác là cố hương, cõi người cõi trời là đi ra du lịch, quý vị mới biết sự đáng sợ của lục đạo luân hồi. Chúng ta đời này gặp được cơ hội, cơ hội vô cùng tốt, trăm ngàn muôn kiếp khó gặp được. Chúng ta gặp được thì phải hạ quyết tâm, nhất định phải ngay trong đời này vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, cầu sanh Tịnh Độ, sự việc này người người đều làm được.

Vào ngày Chủ nhật sắp tới của chúng ta, Tô Cư sĩ sẽ đến báo cáo cùng mọi người, gần đây ông ấy niệm Phật trợ niệm tiền vãng sanh được bảy người, còn có một trường hợp vãng sanh là một con mèo, cũng niệm Phật vãng sanh. Súc sanh đều niệm Phật vãng sanh, đây đều là những sự việc ngay trước mắt, sự việc gần đây nhất, ông ấy sẽ đến báo cáo cho mọi người các vị nghe. Nhân chứng, vật chứng đều ở ngay trước mắt, một chút cũng chẳng giả. Hơn nữa, sự việc vãng sanh này, muốn khi nào đi, thì lúc đó liền đi, không khó! Thật sự là tự tại! Không phải nói là công phu đến một mức độ nào đó mới đến đi tự tại, thành thật mà nói, chỉ cần Tín Nguyện đầy đủ, liền tự do đến đi. Lời này có căn cứ

không? Có. “Di Đà Yếu Giải” của Ngẫu Ích Đại sư, Ngẫu Ích Đại sư từng giảng qua, có thể vãng sanh hay không quyết định ở Tín và Nguyện có hay không, phẩm vị cao thấp quyết định ở công phu niệm Phật cạn hay sâu. Tỉ mỉ thể hội hai câu nói này của Đại sư, chúng ta liền có thể khẳng định vãng sanh thật sự là tùy ý, muốn lúc nào đi liền có thể đi lúc đó, điều này không phải là giả.